

Има нека тајна веза, што би рекао Горан Бреговић. Јер да није тако зашто би Бернар Кушнер онако бурно и недипломатски реаговао на питање новинара Гласа Америке о његовој умјешаности у трговину органа отетих косовских Срба и хорору који се одигравао у „Жутој кући“. Његова бурна и скандалозна реакција, као и његово апсолутно негирање једне ноторне чињенице, на коју је указала бивша тужитељка Хашког трибунала Карла дел Понте у својој књизи *Лов, ја и ратни злочинци*, говори о томе да нису у питању чиста посла. Како иначе објаснити то да се високи француски званичник правио Енглеz по питању касапљења Срба због којег су и Уједињене нације тражиле од Албаније да покрене истрагу?

Деси се свакоме да изгуби контролу, али није за очекивати тако нешто од једног високог дипломате, а поготово не од француског шефа дипломатије. Бернар Кушнер долази из земље у којој је слобода говора и толеранција, као и заштита новинара, за коју се и сам годинама залаже, на високом нивоу и зато су, у најмању руку, несхватљиви његови одговори новинару на оправдано постављено питање.

Пошто је новинара упутио на неуропсихијатрију, Кушнер је све оне који стоје иза тврдње о продаји органа назвао убицама и идиотима. И родбину косовских Срба чији су најмилији страдали у албанској кланици и Карлу дел Понте и све друге којима је пало на памет тако нешто. Реаговао је просто и бахато, а показао је и недослиједност када је савјетовао новинара да не вјерује у све што се каже. Тако није говорио када се, прије неколико година, свашта говорило о Србима. Штавише, и сам је учествовао у тој бесрамној кампањи. Његово позивање на Раду Трајковић („зар мислите да смо ми“) као могућег сарадника у вађењу органа само је покушај да се извуче из непријатне ситуације. Тако реагују дјеца када их неко ухвати у несташлуку.

Постоји мишљење да је у питању лоша комуникација или неупућеност једног бирократе, као и то да је за све крив „сумњиви преводац“, који је намјерно погрешно превео оно што новинар пита, у што дубоко сумњам. Можда Кушнер и није, у то вријеме, знао шта се дешава у „Жутој кући“ и шта су неки његови љекари без граница и без морала тамо радили, али би у најмању руку требало да одговара, према командној одговорности, која се такође према одредбама МСП санкционише кад су у питању ратни злочини.

Наравно да се нећемо завадити са Французима због „неумјесног“ питања једног новинара из Америке, али би овај примјер ароганције и цинизма требало да утиче на

нашу перцепцију када су у питању разни високи представници међународне заједнице и развијених земаља које су признате као цивилизоване. Кушнер нам се насмијао у лице. Само што није рекао кога још брига за правду и жртве. Ако нас овај цинични сарказам не увјери, стварно не знам како би још требало он и слични да нам се обрете да схватимо са ким имамо посла.

Једна друга морбидна прича која нема никакве везе са Бернаром Кушнером и његовим хуманитарним радом, а која се догађала у једној гаражи у бившој републици, а садашњој држави Словенији, може се подвести под психопатологију свакодневног живота. У питању је смрт познатог љубљанског љекара и власника престижне клинике, кога су његова три пса булмастифа растргла у гаражи породичне куће. Истрага је открила да је познати словеначки љекар у моменту када су га пси напали содомизовао своје љубимце. Највјероватније да би случај био заташкан да се на интернету, у међувремену, није појавила фотографија са мјеста несреће на којој је раскомадано тијело љекара, а углу се види вјештачки пенис са каишевима за причвршћивање око кукова. Открило се да је др Баричевич својевремено био жена и да је сексуално злостављао псе. Пошто је у гаражи нађена сперма и женски крвав огртач, претпоставља се да је угледни љубљански љекар имао саучесника у малтретирању животиња, који је побјегао са мјеста догађаја.

Ова бизарна прича о Маркизу де Саду из словеначког соака остала би само као школски примјер у уџбеницима за студенте неуропсихијатрије да др Баричевич није био пријатељ водећих политичара у Словенији. Његова насилна смрт довела је до потреса на словеначког политичкој сцени који су кулминирали када је опозиција затражила гласање о повјерењу влади премијера Борута Пахора. Након смрти др Баричевича премијер Пахор је на конференцији за новинаре изразио жаљење због смрти пријатеља, а у томе су му се придружили и министарка полиције Катарина Кресел, министар правосуђа Алеш Залар и министар пољопривреде Милан Погачар. Откривено је да је доктор Менгеле у „ кругу пријатеља“, а неки су од њих били и његови пацијенти, одавно био познат по „необичним склоностима“ и да су га моћни пријатељи неколико пута спасавали од одговорности када би његови булмастифи нападали људе. Медији и јавност у Словенији су затражили да поднесу оставке сви они који су били умијешани из политичког врха.

Не бих волио да се ово схвати као покушај сатанизације било кога, нити покушај успостављања некакве парадигме, а поготово не као спиновање политичке сцене, али је несумњиво да свака власт, па и ова европска, на одређена мјеста поставља компромитоване и корумпиране људе, људе слабог карактера, које може по потреби уцјењивати и који за њу обављају прљаве послове као што су они у Руанди, на Блиском истоку, Дарфуру и као што је и овај на Космету, који је као жариште произведен у европско-америчкој радионици и који је више него прљав посао.

Маркиз де Сад из словеначког сокака

Пише: Раденко Тошић
понедељак, 08 март 2010 11:05

Не бих ни да глумим Нострадамуса или неку нашу чувену бабу и да проричем будућност, али ми се чини да учестала морална посрнућа људи из високе политике не воде ничему добром. Наравно да се неће ништа доказати у оба случаја, што је невјероватно кад узмемо у обзир колико је данас доказа. Толико их има да је дошло до инфлације. Докази се штампају као и безвриједни амерички долар.